

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການສອນຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານ

ໂດຍ ແອວເດີ ມັດທິວ ໂອ ຣິເຈິດສັນ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານໂຮງຮຽນວັນອາທິດສາມັນ

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບຄູ່ສອນສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສູນກາງຝຶກຫັດຂອງ ຜູ້ສອນສາສນາ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງເດັກນ້ອຍຄົນນຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ພວກນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ສອນສາສນາແທ້ໆບໍ່?” ຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປເຫັນເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງກຳລັງຈັບມືແມ່ຕູ້ຂອງນາງຢູ່ ແລະ ຊີ້ໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄູ່ສອນສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍິ້ມຕອບ, ຍິນມີໃຫ້ນາງຈັບ, ເບິ່ງຕາຂອງນາງໂດຍກົງ, ແລະ ເວົ້າວ່າ “ສະບາຍດີ, ຂ້ອຍແມ່ນແອວເດີ ຣິເຈິດສັນ, ແລະ ເຮົາເປັນ ຜູ້ສອນສາສນາແທ້ໆ.” ນາງຍິ້ມເມື່ອນາງຫລວງຫລັງຄືນເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ນາງດີໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນຜູ້ສອນ ສາສນາຜູ້ແທ້ຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງອອກຈາກປະສົບການນັ້ນດ້ວຍການອຸທິດຕົນອັນໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກເປັນຜູ້ສອນສາສນາທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຄອບຄົວ, ແລະ ເດັກຍິງຄົນນີ້ ຄາດຫວັງຢາກໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ. ສຳລັບສອງປີນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກງານຢ່າງໜັກເພື່ອຈະເຮັດຄື, ຄິດຄື, ປະຕິບັດຄື, ແລະ ພິເສດທີ່ສຸດແລ້ວເພື່ອຈະສອນຄືກັນກັບຜູ້ສອນສາສນາອັນແທ້ຈິງ.

ຕອນກັບມາບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນວ່າ ແມ່ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ ຈົບແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ອິດທິພົນຂອງວຽກງານເຜີຍແຜ່ຍັງຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກວ່າສອງປີທີ່ເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ນັ້ນເປັນເວລາທີ່ ພິເສດສຸດໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບົດຮຽນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຢ່າງບໍ່ຄາດຫວັງແມ່ນສຽງຂອງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ. ພຽງແຕ່ເວລານີ້ສຽງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນໃນຄວາມນິກົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນ, “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນແມ່ນຜູ້ຖືຖານະປະໂລທິດແທ້ໆບໍ່?” “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນເປັນສາມີແທ້ໆ ຫລື ພໍ່ແທ້ໆບໍ່?” ຫລື “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນເປັນສະມາຊິກທີ່ແທ້ຈິງຂອງສາສນາຈັກບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຈຸດສຳຄັນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຂອງແທ້ໃນທຸກດ້ານຂອງຊີວິດ ເຮົາແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະສອນໃນວິທີທີ່ຈະບໍ່ຈຳກັດເຮົາຈາກການຮຽນຮູ້. ທ່ານຮູ້ວ່າ, ຊີວິດແທ້ໆຕ້ອງມີການຮຽນຮູ້ຢ່າງຈິງຈັງ ຊຶ່ງອາໄສການສອນອັນແທ້ຈິງ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດບໍ່ແມ່ນມີພຽງແຕ່ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໃຫ້ສອນຢ່າງເປັນທາງການ ເທົ່ານັ້ນ.¹ ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກໆຄົນໃນຄອບຄົວ, ຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກ, ແລະ ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ (ຮ່ວມດ້ວຍຊາວໜຸ່ມ ແລະ ເດັກນ້ອຍ) ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນຄືກັນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາທຸກຄົນຈະເປັນຄູ, ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ສົງໄສວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຄູທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນພະຍານແຫ່ງຄວາມຈິງທັງໝົດ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມປຽມໃນເລື່ອງນີ້ຈະເຮັດ ການຕັດສິນດ້ວຍຕົນເອງແທນທີ່ຈະຟັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫລື ເຊື່ອເຊີນພຣະວິນຍານໃຫ້ຢູ່ ນຳເຂົາເຈົ້າແຕ່ໃຊ້ພຣະອົງພຽງແຕ່ເປັນອົງສະນັບສະໜູນເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມອບ ພາລະທັງໝົດໃຫ້ພຣະວິນຍານແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕຽມພ້ອມ ຫລື ສຶກສາກ່ອນຈະສອນ. ພໍແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄູທັງໝົດມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນ “ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.”² ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຄວນ ສອນກ່ອນທີ່ພຣະວິນຍານຈະສະຖິດຢູ່ນຳ ຫລື ຫລັງຈາກພຣະວິນຍານຈາກໄປແລ້ວ ແຕ່ຕ້ອງສອນ ໂດຍພຣະວິນຍານເພື່ອວ່າພຣະວິນຍານສອນຄວາມຈິງຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ໂມໂຣໂນໄດ້ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ເຮົາຈະ “ສອນໂດຍພຣະວິນຍານ” ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມ ສັບປຸງນ, ລົດຄວາມໝາຍ ຫລື ເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານອອກໄປ ເພາະພຣະວິນຍານເປັນຄູສອນ ຢ່າງແທ້ຈິງ. ໂມໂຣໂນໄດ້ກ່າວວ່າ ໄພ່ພົນທັງຫລາຍໄດ້ດຳເນີນການປະສົບການ “ຕາມອິດທິພົນ ຂອງພຣະວິນຍານ.”³ ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້ຕ້ອງມີຫລາຍກວ່າການມີພຣະວິນຍານຢູ່ນຳເຮົາ. ເພື່ອຈະ ປະຕິບັດຕົວຂອງເຮົາຕາມພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕ້ອງປຸງແປງວິທີການສອນ ຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດຕາມຕົວຢ່າງວິທີການສອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເມື່ອເຮົາເຮັດວິທີຂອງເຮົາ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບວິທີຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະສາມາດສອນ ແລະ ເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດກຳຈັດ. ການປະຕິບັດການອັນສອດຄ່ອງມີຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລູກໆໄປປີນພູ ສາວສິສເຕີ, ຊຶ່ງມີຄວາມສູງປະມານ 10,358 ຟຸດ (3,157 ແມັດ) ຢູ່ລັດໄອເຣກັນ. ຫລັງຈາກປີນໄດ້ຫລາຍໆຊົ່ວໂມງເຮົາມາຮອດທາງຍາວທີ່ເນີນປະມານ 45 ອົງສາຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຫີນກ້ອນໆເກີດມາຈາກພູເຂົາໄຟ. ແຕ່ເຮົາສາມາດຫລົງເຫັນຈອມພູເຮົາ ເລີຍປີນເຂົາຕໍ່ໄປແຕ່ພົບວ່າທຸກໆບາດກ້າວຕີນຂອງເຮົາຈະຈົມລົງກ້ອນຫີນນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ເຮົາ ເລື່ອນຄືນກັບຫລັງຫລາຍໆເຊັ່ນຕີແມັດ. ລູກຊາຍອາຍຸ 12 ປີຂອງຂ້າພະເຈົ້າປີນເຂົາຕໍ່ໄປຂະນະທີ່

ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳລູກສາວອາຍຸ 8 ປີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບໍ່ດົນເຮົາຮູ້ສຶກເມື່ອຍລ້າ ແລະ ທ້າຖອຍ, ນາງຮູ້ສຶກເລົ້າໂສກ, ເພາະຄິດວ່ານາງຈະບໍ່ສາມາດສົມທົບນຳອ້າຍຂອງນາງຢູ່ຍອດພູເຂົາ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢາກເຮັດທຳອິດແມ່ນອູ້ມນາງປົນເຂົາຕໍ່ໄປ. ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດດັ່ງຄວາມຮູ້ສຶກແຕ່ໜ້າເສຍດາຍຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອນແອ. ເຮົານັ່ງຢູ່ເທິງກ້ອນຫີນ, ປະເມີນເບິ່ງສະຖານະການຂອງເຮົາ, ແລະ ອອກແຜນໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າບອກນາງໃຫ້ເອົາມືຈັບຖົງໂສ້ງຂ້າງຫລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃຫ້ຈັບແໜ້ນໆ. ແລະ—ສຳຄັນທີ່ສຸດ—ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍົກຂາຢ່າງນາງຕ້ອງຍົກຂານາງຢ່າງນຳ, ນາງເຮັດຕາມທຸກໆບາດກ້າວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ອາໄສການຈ່ອງດຶງຖືງໂສ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເບິ່ງຄືວ່າ ເວລາຈະຜ່ານໄປຢ່າງດົນນານ, ເຮົາປົນໄປຮອດຈອມພູເຂົາ, ທ່າທາງທີ່ນາງສະແດງອອກດ້ວຍໄຊຊະນະ ແລະ ຄວາມພໍໃຈນັ້ນຫາສິ່ງໃດປຽບບໍ່ໄດ້ ແລະ ໃນຄວາມເຫັນຂອງຂ້າພະເຈົ້ານາງ ແລະ ອ້າຍຂອງນາງເປັນນັກປົນເຂົາອັນແທ້ຈິງ.

ຄວາມສຳເລັດຂອງລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເກີດຈາກຜົນຂອງຄວາມພາກພຽນ ແລະ ວິທີທີ່ນາງປົນຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປົນ. ຂະນະທີ່ນາງຍົກຂາປົນພ້ອມເວລາດຽວກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຮົາມີຈັງວະພ້ອມກັນ, ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດໃຊ້ແຮງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່ສຸດ. ກໍເປັນກໍລະນີຢ່າງດຽວກັນນີ້ເມື່ອເຮົາສອນ “ຕາມອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ.” ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ການສອນຂອງເຮົາສອດຄ່ອງກັບການສອນຂອງພຣະວິນຍານ, ພຣະວິນຍານຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ການສອນຈະບໍ່ມີຂອບເຂດ. ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ກະລຸນາໄຕ່ຕອງພື້ນຖານສອງຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ຊຶ່ງມາຈາກ “ອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ” ທີ່ເຮົາຈະເຮັດຕາມ.

ທຳອິດ, ພຣະວິນຍານສອນແຕ່ລະບຸກຄົນໃນວິທີສ່ວນຕົວ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຮູ້ຄວາມຈິງຢ່າງເປັນສ່ວນຕົວ. ເພາະວ່າເຮົາທຸກຄົນມີຄວາມຕ້ອງການ, ສະພາບການ, ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະວິນຍານຈະສອນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງຮູ້ ແລະ ຕ້ອງເຮັດເພື່ອເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ເຮົາຄວນເປັນ. ກະລຸນາເຂົ້າໃຈວ່າແມ້ແຕ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສອນ “ຄວາມຈິງຂອງທຸກເລື່ອງ,”⁴ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສອນຄວາມຈິງທັງໝົດພ້ອມກັນ. ພຣະວິນຍານສອນຄວາມຈິງ “ເປັນບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ໆ, ບ່ອນນັ້ນອຍໜຶ່ງບ່ອນນັ້ນອຍໜຶ່ງ.”⁵

ຜູ້ທີ່ສອນຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາເຈົ້າສອນຜູ້ຄົນບໍ່ແມ່ນສອນບົດຮຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າເອົາຊະນະຄວາມຢາກສອນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນປຶ້ມບົດຮຽນ ຫລື ສອນທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາ ແລະ ແທນທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈະຈົງການສອນກຽວກັບສິ່ງທີ່ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫລື ນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ ແລະ ເຮັດ. ພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄູສອນທັງຫລາຍຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດ

ຕາມຕົວຢ່າງການສອນຂອງພຣະວິນຍານໄດ້ຮຽນຮູ້ຢ່າງວ່ອງໄວວ່າການສອນແທ້ໆ ແລ້ວບໍ່ແມ່ນ ພຽງແຕ່ການເວົ້າ ແລະ ການເລົ່າເລື່ອງເທົ່ານັ້ນ. ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຢຸດເພື່ອຈະຟັງ, ສັງເກດຢ່າງຮອບຄອບ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຮູ້ຈັກທີ່ຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ.⁶ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະສອນທັງນັກຮຽນ ແລະ ທັງຄູກຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນເຮັດ ແລະ ເວົ້າ.⁷

ທີສອງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສອນເຮົາດ້ວຍການເຊື່ອເຊີນ, ການກະຕຸ້ນ, ການໃຫ້ຄວາມສະໜັບສະໜູນ, ແລະ ການດົນໃຈທີ່ຈະເຮັດ. ພຣະຄຣິດໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈຕໍ່ເຮົາວ່າ ເຮົາຈະຮູ້ຄວາມຈິງ ເມື່ອເຮົາດຳລົງ ຊີວິດຕາມຄຳສອນດັ່ງທີ່ຄວນ.⁸ ພຣະວິນຍານຈະນຳພາ, ຊີ້ນຳ, ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນສິ່ງທີ່ ຕ້ອງເຮັດ.⁹ ເຖິງຢ່າງໃດຕໍ່ຕາມ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດເພື່ອເຮົາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດເອງໄດ້. ເຫັນບໍ່, ພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ເພື່ອເຮົາ, ຮູ້ສຶກເພື່ອເຮົາ, ຫລື ປະຕິບັດເພື່ອເຮົາ ເພາະວ່າມັນເປັນສິ່ງ ກົງກັນຂ້າມຕໍ່ຄຳສອນກ່ຽວກັບການເລືອກ. ພຣະອົງສາມາດໃຫ້ໂອກາດຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ເຊື່ອເຊີນ ເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້, ຮູ້ສຶກ ແລະ ປະຕິບັດ.

ຜູ້ທີ່ສອນຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນໆ ໂດຍການເຊື່ອເຊີນ, ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ, ແລະ ໃຫ້ໂອກາດເຂົາເຈົ້າໃຊ້ການເລືອກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄູສອນທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ, ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຄວາມຮູ້ສຶກເພື່ອ, ຮຽນເພື່ອ, ຫລື ກັບໃຈເພື່ອຄອບຄົວ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ຫລື ສະມາຊິກໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແທນທີ່ຈະຖາມວ່າ, “ຂ້ອຍຈະເຮັດສິ່ງໃດໄດ້ແຕ່ສຳລັບລູກໆ ຂອງຂ້ອຍ, ສະມາຊິກໃນຫ້ອງຮຽນ, ຫລື ຄົນອື່ນໆ?” ເຂົາເຈົ້າຖາມວ່າ, “ຂ້ອຍຈະສາມາດເຊື່ອເຊີນ ແລະ ຊ່ອຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ຮອບຂ້າງຂ້ອຍໃຫ້ຮຽນຮູ້ເພື່ອຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າເອງໄດ້ແນວໃດ?” ພໍ່ແມ່ຜູ້ເຮັດຕາມຕົວຢ່າງ ຂອງອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ ເຮັດໃຫ້ບ້ານເປັນບ່ອນທີ່ຄອບຄົວຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະຖືຄວາມສຳຄັນຂອງ ຫລັກທຳແທນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ສິນທຳເທົ່ານັ້ນ. ແບບດຽວກັນນີ້, ແທນທີ່ພຽງແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຄຳສອນເທົ່ານັ້ນ, ຄູສອນຄວນຊ່ອຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໃຊ້ ສິດທິທີ່ຈະເລືອກຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງເໝາະສົມ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ດ້ວຍສະຖານະການຂອງໂລກໃນປະຈຸບັນນີ້, ເຮົາຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ ແລະ ການສອນອັນ ແທ້ຈິງໃນບ້ານ, ປະຊຸມ ແລະ ຫ້ອງຮຽນທາງດ້ານພຣະກິດຕິຄຸນທັງຫລາຍຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ວ່າບາງຄັ້ງຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການສອນດີຂຶ້ນອາດຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມໜັກໃຈ. ກະລຸນາ ຢ່າທີ່ຖອຍນຳຄວາມກ້າວໜ້າຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຄືນຫລັງກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງການປົນໝູ ນຳລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເຮົາຕົກລົງກັນວ່າທຸກໆຄັ້ງທີ່ເຮົາຢຸດພັກຜ່ອນ, ແທນທີ່ເຮົາຈະຖາມວ່າເຮົາ

ຕ້ອງປົນອີກໂກປານໃດ, ເຮົາຈະຫລົງໜ້າລັງຄົນເບິ່ງພູເຂົາ. ເຮົາຈະເບິ່ງພາບທົວທັດ ແລະ ບອກກັນວ່າ, “ເບິ່ງແມ້ ເຮົາປົນໄດ້ໂກແລ້ວ.” ແລ້ວເຮົາກໍ່ຫັນໃຈເຂົ້າເລິກໆ, ຫລຽວໜ້າຂຶ້ນແລ້ວກໍ່ປົນຕໍ່ໄປເທື່ອລະບາດກ້າວ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທ່ານສາມາດເປັນພໍ່ແມ່ທີ່ຫ້າວຫັນ, ນຳພາ ແລະ ສອນຕາມວິທີທາງອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຊີວິດຈະປ່ຽນແປງ.

ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນໂດຍຄູສອນແທ້ຈິງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກສອນດ້ວຍພຣະວິນຍານ ແລະ ພິເສດສຸດແລ້ວໂດຍພຣະວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານໃຫ້ຈັດວິທີການສອນຂອງທ່ານຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານເຮັດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍາຍາມວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ ແລະ ວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກພື້ນຟູຄົນມາໃໝ່. ເພາະສິ່ງນີ້ເຮົາຕ້ອງເປັນພໍ່ແມ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຜູ້ນຳຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄູສອນຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລະ ນັກຮຽນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍທ່ານໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງທ່ານ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* (1999), 3.
2. See Doctrine and Covenants 50:14.
3. ໂມໂຣໄນ 6:9.
4. ໂມໂຣໄນ 10:5; see also Doctrine and Covenants 50:14; *True to the Faith: A Gospel Reference* (2004), 82.
5. See 2 Nephi 28:30.
6. See David A. Bednar, “Seek Learning by Faith,” *Liahona*, Sept. 2007, 16–24.
7. ເບິ່ງ ລູກາ 12:12.
8. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 7:17.
9. ເບິ່ງ 2 ນີໄຟ 32:1–5.